

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Ndob/42/2025
Identifikačné číslo spisu:	7024200254
Dátum vydania rozhodnutia:	05.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7024200254.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčikovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v spore žalobcu Ing. M. G., s miestom podnikania U., s adresou doručovania D., IČO: 11 198 176, proti žalovanému Obec Holčíkovce, Holčíkovce 40, IČO: 00 332 429, o obnovu konania sp. zn. 2Obo/40/2009, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Ncb/12/2024, o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/7/2025 proti sudkyňam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Jane Hullovej a JUDr. Miroslave Janečkovej, takto

rozhodol:

Sudkyne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Jana Hullová a JUDr. Miroslava Janečková nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania sporovej veci sp. zn. 1Obo/7/2025.

Odôvodnenie

1. Dňa 1.11.2025 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) elektronicky doručené podanie žalobcu označené ako „Námítka podjatosti a nezákonnosti ve věci senátu 1Obo/7/2025, ktorého obsahom bol návrh na vylúčenie sudkýň JUDr. Hullovej a JUDr. Janečkovej podľa § 49 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

2. Dňa 4.11.2025 predsedníčka senátu 1O najvyššieho súdu, JUDr. Hullová, sudkyňa spravodajkyňa vo veci sp. zn. 1Obo/7/2025, v súlade s ustanovením § 54 ods. 3 CSP, v spojení s článkom XVIII ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2025, vo vzťahu k námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom proti sudkyňam najvyššieho súdu JUDr. Hullovej a JUDr. Janečkovej, dala pokyn elektronickej podateľni Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na pridelenie veci náhodným výberom spomedzi senátov obchodnoprávného kolégia na rozhodnutie o tejto námietke zaujatosti. Vec bola takto pridelená na vybavenie senátu najvyššieho súdu 5O/5Ndob, a to pod sp. zn. 5Ndob/42/2025.

3. Žalobca podaním zo dňa 1.11.2025 doručeným predsedovi najvyššieho súdu dňa 3.11.2025 a totožným podaním zo dňa 1.11.2025 adresovaným predsedníčke senátu IO, JUDr. Hullovej, vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňiam najvyššieho súdu, JUDr. Hullovej a JUDr. Janečkovej, ako členkám senátu IO, ktorý má rozhodovať v odvolacom konaní pod sp. zn. IObo/7/2025 voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Ncb/12/2024-42 zo dňa 23.5.2025.

4. Námietku zaujatosti voči vyššie uvedeným sudkyňiam žalobca odôvodnil tým, že „Dr. Hullová i dr. Janečková byly členkami dovolacího senátu NSSR IOboV10/2020, který rozhodoval o dovolání žalobce proti nezákonnému rozhodnutí NSSR 2Obo6/2020 z 30.6.2020, které bylo vydáno nezákonným, podjatým a nikoli nestranným senátem ve složení dr. Izakovičová, dr. Pramuková, Mgr. Pekarčíková.“ Dále uvedol, že „V případě soudkyň dr. Hullová a dr. Janečková to znamená, že jejich výše popisovaná tolerance ohledně nezákonných zásahů (pozn. soudu: žalobca poukazuje na rozhodnutia 2Obo/40/2009, IOboV/36/2009, 2Obo/110/2009, 2Obo/62/2010 a 1Ndob/14/2010) prostř. zmanipulovaných senátů NSSR 2Obo40/2009, IOboV36/2009 i 2Obo6/2020 - je zbavuje možnosti být nestrannými a nepodjatými ve vztahu ke všem úkonům NSSR týkajícím se právně neexistujících tedy nicotných řízení KS Košice sp. zn. 4Cb1/2008 a 3Cb4/2008.“ Podľa žalobcu „Proto jsou objektivně nikoli nestranné i proto odvolací řízení sp. zn. IObo7/2025, kde má NSSR rozhodovat odvolání žalobci do usnesení KSKE 4Ncb12/2024-42 z 23.5.2025, jehož prazákladem je právě nezákonný zásah (ne)soudce Hriba do 11 let právoplatných platebních rozkazů PR1 z 1.7.1997 a PR2 z 27.6.1997.“

5. V námietke žalobca zhrnul chronológiu rozhodovania vo veciach sudcami najvyššieho súdu od roku 2009 (v konaní 2Obo/40/2009 senát JUDr. Štefanka, JUDr. Izakovičovej, JUDr. Petruľákovvej, v konaní 2Obo/40/2008 JUDr. Zemaníkovej, v konaní 2Obo/110/09 JUDr. Markovej) a poukázal na to, že senáty najvyššieho súdu v konaniach 2Obo/6/2022, 2Obo/9/2020 a IOboV/10/2020 porušili svoje povinnosti, keď nezrušili „falošné“ senáty a „falošné“ rozhodnutia sudcov najvyššieho súdu a sudcov Krajského súdu v Košiciach. Tvrdil, že „JUDr. Hullová a JUDr. Janečková byly členky dovolacího senátu NSSR IOboV/10/2020, který odignoroval zločinné manipulace senáty NSSR ve věcech 2Obo/40/2009, IOboV/36/2009 i 2Obo/6/2020. Obě soudkyně se extrémně závažným způsobem podílely na narušení právní jistoty žalobce,...“. Obdobne tak namietal nezákonnosť postupu dovolacieho senátu v konaní IOboV/36/2009 JUDr. Semana, ktorého rozhodnutia sú podľa žalobcu ničotné a nezákonné.

6. Zaujatosť sudkýň JUDr. Hullovej a JUDr. Janečkovej odvodzuje od skutočnosti, že neodstránili ničotnosť, nezákonnosť a právnu neexistenciu rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach, ako aj najvyššieho súdu, ktoré špecifikoval a na ktoré poukazoval v chronológii v podaných námietkach. Uvedené sudkyne preto podľa žalobcu „v žádném ohledu objektivně nesplňují požadavky nestrannosti, spravedlnosti a nepředpojatosti.“

7. Sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Hullová vo vyjadrení k námietke zaujatosti ku konaniu pod sp. zn. IObo/7/2025 zo dňa 4.11.2025 uviedla, že nemá žiaden pomer k veci, ani k stranám sporu, necíti sa preto byť zaujatá. Sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Janečková vo vyjadrení k námietke zaujatosti ku konaniu pod sp. zn. IObo/7/2025 zo dňa 4.11.2025 uviedla, že vo veci sa necíti byť zaujatá, nemá žiaden pomer k veci, ani stranám sporu, nerozhodovala ani na súde nižšej inštancie, majúca za to, že neexistuje žiadna pochybnosť o jej nezaujatosti.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte podľa ust. § 54 ods. 3 CSP, určenom rozvrhom práce najvyššieho súdu na rok 2025, posudzoval opodstatnenosť námietok zaujatosti uplatnenej žalobcom (§ 52 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 49 ods. 1 a 2 CSP) z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.

9. Podľa ust. § 49 ods. 1, 2 a 3 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. (2) Vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. (3) Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré

spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

10. Účelom ustanovenia § 49 ods. 1 CSP je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rovnako tak je zámerom tejto právnej úpravy predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a/ k sporu, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcim znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní (viď obdobne b/ a c/). Za relevantný sa pritom považuje iba taký vzťah, ktorý by (vzhľadom na jeho charakteristické znaky) pri všetkej mozgnej snahe sudcu o správnosť konania a rozhodovania ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Nc/1/2017 z 31. januára 2017). Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP).

11. Podľa ust. § 52 ods. 1 CSP, strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

12. Podľa ust. § 52 ods. 2 CSP veta prvá, v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

13. Podľa ust. § 54 ods. 3 CSP, ak je namietaný sudca senátu najvyššieho súdu, rozhodne o námietke zaujatosti iný senát najvyššieho súdu.

14. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP) alebo na návrh strany (§ 52 CSP). Obsahom práva na prejednanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie sporu nestranným súdom je len povinnosť prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní dôvodov namietanej nezaujatosti treba mať na zreteli nielen právnu úpravu danú ustanoveniami CSP, ale tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a napokon aj závery, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

15. Strana sporu musí o každom sudcovi, ktorého zaujatosť namieta, uviesť konkrétne skutočnosti, pre ktoré má za to, že je z prejednávania a rozhodovania sporu vylúčený (R 3/1980). Každý prípad je potrebné posudzovať individuálne a zisťovať, či tu existuje zákonný dôvod na vylúčenie sudcu z prejednávania sporu. Vylúčenie sudcu nemožno založiť len na domnienkach, hypotézach, či subjektívnych pocitoch strany sporu. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Preto musí byť dôvod vylúčenia sudcu v námietke zaujatosti konkretizovaný u každého namietaného sudcu, a to aj s uvedením času kedy sa o dôvode vylúčenia strana sporu dozvedela (§ 53 ods. 1 CSP). V opačnom prípade súd nemôže na námietku zaujatosti prihliadať.

16. Najvyšší súd pri posudzovaní dôvodnosti tvrdení o skutočnostiach vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu vychádza zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k sporu, k stranám sporu, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP).

17. Nadriadený súd, resp. senát najvyššieho súdu v zmysle § 54 ods. 3 CSP, môže vylúčiť namietaného sudcu/sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdný, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Rozhodujúca je teda existencia objektívnych skutočností, ktoré sa musia preukázať, a nie subjektívne domnienky uvedené stranou sporu.

18. V posudzovanej veci dospel o námietke rozhodujúci senát najvyššieho súdu (ďalej tiež „senát najvyššieho súdu“) k záveru, že nie sú dané dôvody pre vylúčenie sudkyne JUDr. Jany Hullovej - sudkyne spravodajkyne (predsedníčky senátu) a JUDr. Miroslavy Janečkovej - členky senátu, ktorým bola predmetná vec (sp. zn. 1Obo/7/2025) pridelená na rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Ncb/12/2024-42 zo dňa 23.5.2025.

19. Svoj záver senát najvyššieho súdu odôvodňuje tým, že žalobcom nebola preukázaná skutočná zaujatosť ním namietaných sudkýň JUDr. Jany Hullovej ani JUDr. Miroslavy Janečkovej. Z obsahu predloženého súdneho spisu, námietky zaujatosti a ani z vyjadrení dotknutých sudkýň nevyplýva (v tomto štádiu konania) splnenie zákonných dôvodov uvedených v ustanovení § 49 ods. 1 CSP pre rozhodnutie o vylúčení namietaných sudkýň. Žalobca žiadnym, ani len nepriamym spôsobom nepreukázal, že by uvedené sudkyne najvyššieho súdu mali nejaký pomer k stranám sporu, k ich zástupcom, prípadne k prejednávanej veci, resp. že by na ich rozhodovaciu činnosť, a to aj v minulosti, mala vplyv nejaká tretia osoba, aby bol spor rozhodnutý určitým spôsobom.

20. Senát najvyššieho súdu si je zároveň vedomý relevantnej judikatúry EŠLP, Ústavného súdu Slovenskej republiky a rozhodovacej praxe najvyššieho súdu o vylúčení sudcov z prejednávania a rozhodovania sporov, resp. o dôvodnosti námietok zaujatosti sudcov. Nepochybne integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Ústavná úprava práva na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) zároveň na druhej strane zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky). V zásade teda platí, že v určitej právnej veci by mal rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, určený rozvrhom práce príslušného súdu a tento tzv. zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania nemal meniť. Výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu predstavuje inštitút vylúčenia sudcu z rozhodovania, ktorý zákonom predpokladaným postupom a zo zákonom predpokladaných dôvodov pripúšťa, aby zákonný sudca bol vylúčený z ďalšieho rozhodovania. Zámer, ktorý tu umožňuje prelomiť ústavnú zásadu nezmeniteľnosti zákonného sudcu, spočíva v tom zmariť hroziace riziko, že by vo veci mohol rozhodovať zaujatý a nie nestranný sudca. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „EŠLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra EŠLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že

spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

21. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhládnuv od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku).

22. Z vyššie uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriadiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

23. Senát najvyššieho súdu zároveň poukazuje na to, že sudca je profesionál, spôsobilý odosobniť sa pri výkone svojej funkcie a rozhodovať nestranne. Pokiaľ nie je preukázaný opak, resp. nie sú zjavné žiadne konkrétne indície, ktoré budú opaku vážne nasvedčovať, je potrebné vychádzať z premisy o nestrannom sudcovi a neprelamovať princíp zákonného sudcu (teda neodnímať sudcovi vec pridelenú v súlade so zákonom, ani stranám neodnímať zákonného sudcu).

24. Vo všeobecnosti obsahom práva na spravodlivý súdny proces je viacero čiastočných práv, ktoré spolu vytvárajú jeho obsah. Jedným z týchto práv je aj právo každého domáhať sa svojho práva na nestrannom súde. Pojmovou zložkou základného práva domáhať sa svojich práv na nestrannom súde je nestrannosť sudcu. Pod pojmom nestranný sudca možno rozumieť osobu, ktorá je nezávislá na prejednávanej veci, stranách sporu, ich právnych zástupcoch v tom zmysle, že je voči nim neutrálna, žiadna z nich nemá apriórne žiadnu výhodu, ani nevýhodu, prednosť, či nedostatok. Je potrebné rozlišovať subjektívne hľadisko nestrannosti, t. z. osobné presvedčenie a správanie konkrétneho sudcu v danej veci a objektívne hľadisko nestrannosti, t. z. či, sudca poskytuje dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek oprávnenej pochybnosti o jeho nestrannosti (III. ÚS 16/2000).

25. Článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje predovšetkým prístup k súdu a rovnaké právne postavenie účastníkov v konaní pred ním; len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na ochranu základných práv a slobôd v konaní pred súdom (viď napr. III. ÚS 24/2005). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutia v konkrétnej veci boli výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie o veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na

uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (III. ÚS 71/97).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zdôrazniť, že pri rozhodovaní, či je skutočne daný dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je určujúce to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má určitý, nie nezaujatý vzťah k sporu alebo k sporovým stranám, zúčastneným osobám, resp. k ich zástupcom.

27. Senát najvyššieho súdu má za to, že zaujatosť menovaných sudkyň musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich ich vzťah k predmetu sporu alebo jeho stranám a zástupcom. Tvrdenia žalobcu uvedené v námietke zaujatosti predstavujú podľa názoru NS SR len jeho subjektívny názor a postoj, navyše veľmi vágne formulovaný.

28. Z podanej námietky žalobcu v podstate vyplýva, že tento nesúhlasí s rozhodnutím dovolacieho senátu v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1ObdoV/10/2020, ktorého bola sudkyňou spravodajkyňou (predsedníčkou senátu)

JUDr. Hullová a členkou senátu JUDr. Janečková, a ktorý rozhodoval o jeho dovolaní proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho pod sp. zn. 2Obo/6/2020, teda nesúhlasí s rozhodnutím vydaným danými sudkyňami v inom konaní. Námietky žalobcu teda smerujú voči rozhodovacej činnosti v inej veci, a teda nie sú zákonným dôvodom na vylúčenie JUDr. Hullovej ani JUDr. Janečkovej v predmetnej odvolacej veci. Podľa § 49 ods. 3 CSP nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci okolnosti spočívajúce v jeho procesnom postupe a v jeho rozhodovacej činnosti.

29. Senát najvyššieho súdu uzavrel, že dôvodnosť námietky uplatnenej žalobcom nebola preukázaná a podaná námietka voči sudkyňi JUDr. Jane Hullovej a JUDr. Miroslave Janečkovej zostala len v rovine nepodloženého tvrdenia a domnienok žalobcu. Domnienka žalobcu o zaujatosti menovaných sudkyň sa preukázateľne nezakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach o menovaných sudkyňach.

30. Z uvedeného dôvodu NS SR pri svojom rozhodovaní (a to pri zohľadnení všetkého už uvedeného) vychádzal z prezumpcie nestrannosti konajúcich sudkyň, prihliadnuc aj na ich vyjadrenie k vznesenej námietke zaujatosti, z ktorého vyplýva, že nemajú žiadny pomer k stranám, ich zástupcom či k veci samej a necítia sa byť zaujaté. Zároveň tiež z dôvodu, že žalobca neuviedol konkrétne objektívne okolnosti, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že konkrétne sudkyne disponujú určitým, nie celkom nezaujatým vzťahom k veci, resp. že by poukázal na akúkoľvek konkrétnu skutočnosť svedčiacu o tom, že by na rozhodovaciu činnosť konkrétnych sudkyň mala mať vplyv nejaká tretia osoba.

31. S poukazom na vyššie uvedené, keďže neboli zistené žiadne skutočnosti významné z hľadiska ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, ktoré by objektívne boli spôsobilé spochybniť nezaujatosť a nestrannosť predsedníčky senátu (1O) JUDr. Jany Hullovej ani členky senátu

JUDr. Miroslavy Janečkovej, ktorý koná a rozhoduje vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1Obo/7/2025, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach

č. k. 4Ncb/12/2024-42 zo dňa 23.5.2025, konajúci senát najvyššieho súdu podľa ustanovenia § 54 ods. 3 CSP rozhodol tak, že JUDr. Janu Hullovú a JUDr. Miroslavu Janečkovú nevylúčil z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci.

32. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.